

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **A. H., a.s., právne zastúpený JUDr. M. T. advokátom**, proti žalovanému: **Daňový úrad Turčianske Teplice**, Horné Rakovce 1448/35, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 667/230/10066/10/Sta zo dňa 11. augusta 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/79/2010-28 zo dňa 08. decembra 2010, jednomyseľne

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/79/2010-28 zo dňa 08. decembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

I.

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 667/230/10066/10/Sta zo dňa 11.08.2010, ktorým žalovaný nevyhovел podnetu žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2008 v sume 4.128,28 €. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaný založil na odkaze na spôsob použitia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), ktorý spôsob bol daňovému subjektu oznámený listom

č. 667/230/1357/09/Sta zo dňa 20.02.2009, t.j. započítanie nadmerného odpočtu DPH na nedoplatok na dani z príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2007 (resp. preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti za kalendárne mesiace február a marec 2007).

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že daňový subjekt je popri daňovníkovi aj platiteľ dane. Za platiteľa dane zákon označuje osobu, ktorá odvádza správcovi dane daň vybranú od daňovníka alebo zrazenú daňovníkovi a majetkovo za ňu zodpovedá, t.j. v prípade dane z príjmov fyzických osôb – svojich zamestnancov zo závislej činnosti je to práve žalobca. V § 38 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) je stanovená povinnosť subjektov, ktorým vznikla povinnosť podať daňové priznanie, resp. hlásenie (ako v prejednávacom prípade žalobcovi pri dani z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti) urobiť tak v lehote na podanie daňového priznania alebo hlásenia a zároveň v tej istej lehote aj povinnosť daň zaplatiť. V ustanovení § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. je upravená možnosť kompenzácie nadmerného odpočtu DPH k daňovým nedoplatkom toho istého daňového subjektu na iných daniach alebo preddavku na daň nezaplatenom v lehote splatnosti u toho istého daňového subjektu a daňovým subjektom vo vzťahu k dani z príjmov fyzických osôb – svojich zamestnancov je práve žalobca.

Krajský súd ďalej uviedol, že daňová pohľadávka je nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa zákona č. 511/1992 Zb. alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane.

Preddavok na daň nie je daňou, ide len o platbu na daň zo závislej činnosti, preto nemožno vychádzať z termínov mesačných splatností kompenzovaných preddavkov ako to urobil žalobca (t.j. pri mzde za mesiac február 2007 splatnej 31.03.2007 vznikla povinnosť odvieť preddavky 01.04.2007 a lehota na zaplatenie skončila 05.04.2007, pri mzde za mesiac marec splatnej 30.04.2007, povinnosť odvieť preddavky vznikla 01.05.2007 a lehota na zaplatenie skončila 05.05.2007) a kedy skutočne vychádza splatnosť pred povolením reštrukturalizácie, ale o daňovej pohľadávke možno hovoriť až od okamihu podania daňového hlásenia (za daň zo závislej činnosti svojich zamestnancov) žalobcom za zdaňovacie obdobie roku 2007, t.j. dňa 28.03.2008 (kedy už aj samotné reštrukturalizačné konanie bolo skončené). Preddavok na daň teda nie je možné považovať za daňovú pohľadávku v špeciálnej úprave § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Z.z., a preto žalobca ani nemal povinnosť prihlásiť nezaplatený preddavok na daň zo závislej činnosti fyzických osôb – svojich zamestnancov do reštrukturalizácie.

Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), zásadou úspechu v konaní.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/79/2010-28 zo dňa 08.12.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 130,41 €. V dôvodoch uviedol, že prvostupňový súd sa v danom prípade nezaoberal právnym úkonom kompenzácie žalovaného ako takým, jeho zrozumiteľnosťou, určitosťou a vychádzal len z toho, že ide o daň ako takú a nie o preddavok.

Podľa ustanovenia § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase vykonania kompenzácie, nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie podľa osobitných predpisov, sa použije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní toho istého daňového subjektu. Ak sa nadmerný odpočet alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie, nevyužije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty alebo spotrebných daní toho istého daňového subjektu alebo sa použije čiastočne, použije sa pred jeho vrátením na kompenzáciu **jeho daňových nedoplatkov** na iných daniach alebo na úhradu jeho preddavku na daň nezaplateného v lehote splatnosti.

Z hľadiska daného sporu je vo vyššie citovanom znení dôležité privlastňovacie zámeno „**jeho**“, ktoré sa vzťahuje jednak na osobu – daňový subjekt a jednak na daň ako takú. Aj keď žalobca v tomto prípade je podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňovým subjektom, lebo je platiteľom dane z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti, nie je to jeho daň, ale je to daň každého jeho zamestnanca.

Šiesta časť zákona č. 511/1992 Zb. upravuje platenie daní. Z vnútornej štruktúry tejto časti vyplýva, že dane sa platia buď priamo alebo sprostredkovane. Prvé ustanovenia tejto časti sa zaoberajú platením daní priamo, vrátane povinnosti platiť preddavok. Pritom povinnosť platiť preddavok má daňovník, nie platiteľ dane. V ustanovení § 68 zákona č. 511/1992 Zb. je potom úprava, keď sa daň alebo jej preddavok platí nepriamo, sprostredkovane, prostredníctvom platiteľa dane. Nebolo zohľadnené, že žalobca ako daňový subjekt v postavení platiteľa dane fyzickej osoby zo závislej činnosti, nie je daňovníkom tejto dane. Pri rozhodnutí vychádzal prvostupňový súd len z toho, že žalobca je daňovým subjektom, pričom nebral do úvahy, že došlo ku kompenzácii s inou, ako **jeho** daňou (preddavkami).

V danom prípade žalobca je daňovým subjektom na základe ustanovenia § 5 ods. 1, 3 zákona č. 511/1992 Zb. ako platiteľ dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti, nie je však podľa ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. daňovým subjektom – daňovníkom tejto dane, t.j. nie je to **jeho** daň a nie sú to ani **jeho** preddavky na túto daň.

Z uvedeného vyplýva, že daň alebo preddavky na daň je možné platiť:

- 1.) priamo – keď daň alebo preddavok platí priamo daňovník, ako osoba, ktorého jeho činnosti (príjmy) podľa hmotných predpisov daňového práva sú zdaniteľné (podliehajú dani),
- 2.) sprostredkované – keď za daňovníka určité činnosti ako platiteľ vykonáva iná osoba, ponímaná ako daňový subjekt – platiteľ, tak ako je to tiež pri dani z príjmu fyzických osôb zo závislej činnosti.

Aby sa spôsob platenia dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti (preddavky) zmenil zo sprostredkovaného na priame, muselo by dôjsť k postupu podľa § 68 zákona č. 511/1992 Zb. Len po tomto postupe by sa z dane daňovníka fyzickej osoby stal peňažný záväzok platiteľa dane (žalobcu), ktorý by bolo možné považovať za jeho daň (následne kompenzovateľnú). K takémuto postupu zo strany žalovaného však bezprostredne po tom, čo neboli predmetné preddavky odvedené, nedošlo.

Vzhľadom k uvedenému teda nebolo možné vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2008 v sume 4.128,28 € kompenzovať na „daň z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti (nedoplatok preddavku za február 2007)“ a na „daň z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti (nedoplatok preddavku za marec 2007)“.

Žalobca uviedol, že vzhľadom k všetkým dôvodom nebolo možné kompenzovať nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za mesiac november 2008 voči dani z príjmu fyzických osôb zo závislej činnosti (nedoplatok preddavku za február 2007 a preddavku za marec 2007) a Daňový úrad Turčianske Teplice mal jeho podnetu na začatie daňového konania zo dňa 20.04.2009 vyhovieť, nadmerný odpočet vrátiť a ak tak neurobil, mal Krajský súd v Žiline rozhodnutie Daňového úradu Turčianske Teplice č. 667/230/10066/20/Sta zo dňa 11.08.2010 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Tiež bolo potrebné vysporiadať sa so znením § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., podľa ktorého na účely konkurzného a vyrovnacieho (reštrukturalizačného) konania sa za daňovú pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, ktorej povinnosť zaplatiť vznikla na základe tohto alebo osobitného zákona. Ďalej bolo potrebné vysporiadať sa s termínom „suma dane“, za ktorú je možné za použitia ustanovenia § 66 a § 68 zákona č. 511/1992 Zb. považovať aj preddavok na dani z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti, a to zrejme asi aj napriek tomu, že táto daň nie je daňou úpadcu, ako daňového subjektu – platiteľa. V tomto ustanovení sa totiž nešpecifikuje, že má ísť o jeho daň (daň úpadcu), ale o daň, ktorej povinnosť zaplatenia vznikla.

Na záver odvolania žalobca uviedol, že Krajský súd v Žiline podaním zo dňa 07.10.2010, doručeného žalobcovi dňa 14.10.2010 vyzval žalobcu na vyjadrenie sa k prejednaniu veci podľa ustanovenia § 250f ods. 2 O.s.p. Žalobca sa v stanovenej 15-dňovej lehote vyjadril tak, že žiada vytýčenie pojednávania. Vyjadrenie zo dňa 15.10.2010 a podací lístok sa nachádza v prílohe k odvolaniu. Prvostupňový súd však aj napriek tomu vydal napádané rozhodnutie

bez vytýčenia pojednávania, čím bola žalobcovi ako účastníkovi sporu odňatá možnosť konať pred súdom.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 25.01.2011 uviedol, že zotrúva na stanovisku zaslanom Krajskému súdu v Žiline č. 667/230/12741/10/Sta zo dňa 12.11.2010, ktorým sa vyjadril ku žalobe žalobcu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline a konanie mu predchádzajúce (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 O.s.p. a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Výsledok hlasovania senátu bol jednomyseľný, v pomere 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zistil, že Daňový úrad Turčianske Teplice oznámením č. 667/230/1357/08/Sta zo dňa 20.02.2002 oznámil žalobcovi, že v zmysle § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nadmerný odpočet dane vo výške 3.356,73 €, ktorý si žalobca uplatnil v rámci riadneho daňového priznania zo dňa 29.12.2008 za zdaňovacie obdobie november 2008 bude použitý na kompenzáciu daňového nedoplatku na daň z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti (nedoplatok preddavku za február 2007). Nadmerný odpočet vo výške 771,55 €, ktorý si žalobca uplatnil v riadnom daňovom priznaní dňa 29.12.2008 za zdaňovacie obdobie november 2008 bude použitý na kompenzáciu daňového nedoplatku na daň z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti, ktorý nebol zaplatený v lehote splatnosti (nedoplatok preddavku za marec 2007). Kompenzácia mala byť vykonaná dňa 25.02.2009. Žalobca proti uvedenému postupu správcu dane podal reklamáciu, v ktorej žalovaný rozhodnutím č. 667/230/2834/09/Sta zo dňa 08.04.2009 nevyhovel. Následne podal dňa 21.04.2009 žalobca podnet na začatie riadneho daňového konania – žiadosť o vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Žalovaný v danej veci rozhodnutím č. 667/230/4595/09/Sta zo dňa 22.05.2009 prerušil konanie v súvislosti so sporom vedeným na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 21S/113/2008. Po odpadnutí prekážky správny orgán v konaní pokračoval a vydal dňa 11.08.2010 rozhodnutie č. 667/230/106610/Sta, v ktorom nevyhovel podnetu žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH a ktoré je predmetom prieskumu v danom súdnom konaní.

Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 2R/1/2007-178 zo dňa 18.05.2007 bolo rozhodnuté o začatí reštrukturalizačného konania, ktoré bolo začaté dňa 24.05.2007 v zmysle § 113 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“). Uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 2R/1/2007-182 zo dňa 01.06.2007 bola povolená reštrukturalizácia žalobcu a uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 2R/1/2007-393 zo dňa 14.12.2007 bol potvrdený reštrukturalizačný plán dlžníka – žalobcu a zároveň bola ukončená jeho reštrukturalizácia.

Podľa § 1a písm. f/ zákona č. 511/1992 Zb. daňovým nedoplatkom je dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 1a písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. daňovou pohľadávkou je pohľadávka správcu dane na dani do lehoty splatnosti dane.

Podľa § 5 ods. 1, zákona č. 511/1992 Zb. daňovým subjektom je daňovník, platiteľ dane, daňový dlžník podľa osobitného zákona, poplatník a právny nástupca fyzickej, či právnickej osoby, ktorý je ako daňový subjekt vymedzený osobitnými predpismi.

Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. daňovníkom je osoba, ktorej príjmy, majetok alebo činnosti priamo podliehajú dani.

Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. platiteľom dane je osoba, ktorá odvádza správcovi dane daň vybranú od daňovníka alebo zrazenú daňovníkovi a majetkovo za ňu zodpovedá.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňové priznanie alebo hlásenie je povinný podať každý, komu vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie podľa osobitného zákona, alebo ten, koho na to správca dane vyzve. Daňový subjekt je povinný daň zaplatiť najneskôr v lehote na podanie daňového priznania alebo hlásenia, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňová povinnosť vzniká okamihom, kedy nastali skutočnosti zakladajúce daňovú povinnosť podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov.

Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. daňový preplatok je suma platby, ktorá prevyšuje splatnú daň.

Podľa § 63 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. preplatok sa použije na úhradu splatného preddavku na daň a na úhradu prípadného daňového nedoplatku. O prevedení preplatku

na úhradu splatného preddavku na daň a na úhradu daňového nedoplatku sa daňový dlžník vyrozumie. Za deň úhrady tohto daňového nedoplatku sa považuje deň, ktorý nasleduje po dni vzniku preplatku.

Podľa § 63 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. preplatky daňového subjektu na jednotlivých druhoch daní, cla a iných platieb možno použiť na kompenzáciu jeho daňových nedoplatkov na inej dani, cle a iných platbách. O tom musí správca dane písomne upovedomiť daňový subjekt.

Podľa § 63 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., ak nemožno preplatok použiť podľa odsekov 2 a 3, správca dane na žiadosť daňového subjektu tento preplatok použije na úhradu inej dane alebo ho vráti, ak je väčší ako 3,31 eura. Ak osobitný zákon neustanovuje inak, správca dane vráti preplatok do jedného mesiaca od doručenia žiadosti o jeho vrátenie; preplatok na dani z príjmov za príslušné zdaňovacie obdobie sa vráti najskôr po uplynutí lehoty na podanie daňového priznania podľa osobitného zákona, najneskôr však do 40 dní odo dňa vzniku preplatku. Ak sa žiadosti o vrátenie preplatku vyhovie v plnom rozsahu, správca dane rozhodnutie nevydáva. Preplatok nemožno vrátiť, ak žiadosť o jeho vrátenie bola podaná po zániku práva vyrubiť daň alebo rozdiel dane (§ 45). Žiadosť o vrátenie preplatku alebo o jeho preúčtovanie nepodlieha správnym poplatkom.

Podľa § 63 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie podľa osobitných predpisov, sa použije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty a spotrebných daní toho istého daňového subjektu. Ak sa nadmerný odpočet alebo spotrebná daň, pri ktorej bolo uplatnené jej vrátenie, nevyužije na kompenzáciu daňových nedoplatkov dane z pridanej hodnoty alebo spotrebných daní toho istého daňového subjektu alebo sa použije čiastočne, použije sa pred jeho vrátením na kompenzáciu jeho daňových nedoplatkov na iných daniach alebo na úhradu jeho preddavku na daň nezaplateného v lehote splatnosti. Nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty uplatnený skupinou podľa osobitného predpisu možno použiť na kompenzáciu daňových nedoplatkov na iných daniach u jednotlivých členov skupiny. O vykonaní kompenzácie je správca dane povinný písomne upovedomiť daňový subjekt. Nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty sa takto použije v posledný deň lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Spotrebnú daň, ktorá má byť vrátená na základe uplatnenia jej vrátenia, správca dane použije na kompenzáciu v posledný deň lehoty na vrátenie podľa osobitných predpisov.

Podľa § 63a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. na účely započítania daňových pohľadávok sa za daňovú pohľadávku považuje daňový nedoplatok. Ak má daňový úrad alebo colný úrad daňovú pohľadávku voči daňovému dlžníkovi a daňový dlžník má zároveň pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii, možno tieto pohľadávky navzájom započítať. Započítaním takéto pohľadávky zaniknú vo výške, v ktorej sa kryjú, a to dňom doručenia potvrdenia

daňového riaditeľstva alebo colného riaditeľstva o započítaní pohľadávky daňovému dlžníkovi.

Podľa § 66 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. preddavok je povinná platba na daň, ktorú je povinný daňovník platiť v priebehu zdaňovacieho obdobia, ak skutočná výška dane za toto obdobie nie je ešte známa.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 595/2003 Z.z.“) zamestnanec, ktorý poberal zdaniteľné príjmy len zo závislej činnosti uvedené v § 5 a nepoberal príjmy, z ktorých sa daň vyberá zrážkou podľa § 43, pri ktorých uplatnil postup podľa § 43 ods. 7, môže najneskôr do 15. februára roka, nasledujúceho po uplynutí zdaňovacieho obdobia písomne požiadať o vykonanie ročného zúčtovania z úhrnej sumy zdaniteľnej mzdy od všetkých zamestnávateľov, ktorí sú platiteľmi dane, posledného zamestnávateľa, ktorý je platiteľom dane, u ktorého si uplatňoval nezdaniteľnú časť základu dane na daňovníka a daňový bonus.

Podľa § 38 ods. 2 zákona č. 595/2003 Z.z. ročné zúčtovanie vykonáva zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, na žiadosť zamestnanca uvedeného v odseku 1. Ak zamestnanec v zdaňovacom období neuplatňoval nezdaniteľnú časť základu dane na daňovníka a daňový bonus u žiadneho zamestnávateľa, ktorý je platiteľom dane, môže požiadať o vykonanie ročného zúčtovania ktoréhokoľvek z nich a tento zamestnávateľ na ne prihladne dodatočne pri ročnom zúčtovaní, ak zamestnanec preukáže, že na uplatnenie nezdaniteľnej časti základu dane na daňovníka a na daňový bonus mal nárok.

Podľa § 38 ods. 7 zákona č. 595/2003 Z.z. daňový nedoplatok vyplývajúci z ročného zúčtovania presahujúci sumu 3,32 eura zráža zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi zo zdaniteľnej mzdy najneskôr do konca zdaňovacieho obdobia, v ktorom sa vykonalo ročné zúčtovanie. *Zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, odvedie zrazený daňový nedoplatok alebo zrazenú časť daňového nedoplatku správcovi dane v najbližšom termíne na odvod preddavkov na daň.* Ak zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, postupoval podľa § 36 ods. 5, daňový nedoplatok vyplývajúci z ročného zúčtovania zníži o sumu daňového bonusu a zohľadní daňový nedoplatok aj v sume 3,32 eura alebo nižšej ako 3,32 eura. Ak zamestnanec uplatní postup podľa § 50, zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, zamestnancovi, v prípade, ak nebol daňový nedoplatok zaplatený v správnej výške znížením sumy daňového bonusu, zrazí aj daňový nedoplatok v sume 3,32 eura alebo nižšej ako 3,32 eura najneskôr do 30. apríla po skončení zdaňovacieho obdobia, za ktoré sa vykonalo ročné zúčtovanie.

Podľa § 39 ods. 9 zákona č. 595/2003 Z.z. zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane, je povinný predkladať miestne príslušnému správcovi dane v lehote podľa § 49

a) prehľad o zrazených a odvedených preddavkoch na daň z príjmov zo závislej činnosti, ktoré zamestnancom vyplatil, o zamestnaneckej prémii a o daňovom bonuse za uplynulý kalendárny štvrtrok,

b) hlásenie o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti znížených o sumy podľa § 5 ods. 8, o zamestnaneckej prémii a o daňovom bonuse, poskytnutých jednotlivým zamestnancom bez ohľadu na to, či ide o peňažné alebo nepeňažné plnenie za uplynulé zdaňovacie obdobie, a o zrazených preddavkoch na daň; hlásenie obsahuje aj meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu osoby, ktorej bol príjem poskytnutý, jej rodné číslo, výšku zrazeného preddavku na daň, sumu priznaného a vyplateného daňového bonusu, vyplatenú sumu zamestnaneckej prémie a zrazenú daň a základ dane, ak nejde o osoby, na ktoré sa vzťahujú osobitné spôsoby vykazovania údajov podľa osobitného predpisu.

Podľa § 95 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa za daňovú pohľadávku považuje nezaplatená suma dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov. Za daňovú pohľadávku sa považuje aj daňová pohľadávka, ktorá nebola priznaná daňovým subjektom alebo vyrubená správcom dane. Pokuty, sankčný úrok, úrok sa považujú za daňovú pohľadávku len vtedy, ak mohli byť správcom dane vyrubené do vyhlásenia konkurzu alebo do povolenia reštrukturalizácie.

Podľa § 95 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. na účely konkurzu a reštrukturalizácie sa za daňový záväzok považuje suma dane, na ktorej vrátenie má daňový subjekt nárok podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov, a to aj v prípade, keď si tento nárok neuplatnil.

Podľa § 95 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. za daňovú pohľadávku vzniknutú pred vyhlásením konkurzu sa považuje daňová pohľadávka podľa odsekov 1 a 6 okrem daňovej pohľadávky podľa odseku 5. Za daňovú pohľadávku vzniknutú pred povolením reštrukturalizácie sa považuje daňová pohľadávka podľa odsekov 1 a 7 okrem daňovej pohľadávky podľa odseku 5.

Podľa § 95 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. daňová pohľadávka, ktorá bola splatná v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, sa považuje za daňovú pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie. Daňový záväzok, ktorý bol splatný v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň povolenia reštrukturalizácie, alebo po vyhlásení konkurzu, alebo po povolení reštrukturalizácie, považuje sa za daňový záväzok vzniknutý po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie.

Podľa § 95 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. v reštrukturalizácii správca dane uplatňuje daňovú pohľadávku, ktorá sa považuje za daňovú pohľadávku zistenú z výsledku daňovej kontroly alebo opakovanej daňovej kontroly pred povolením reštrukturalizácie, aj bez jej predchádzajúceho vyrubenia.

Podľa § 95a ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. proti daňovej pohľadávke, ktorá vznikla voči daňovému subjektu po vyhlásení konkurzu, nemožno započítať daňovú pohľadávku, ktorá vznikla pred vyhlásením konkurzu. Započítanie daňových pohľadávok podľa § 63 ods. 2 až 4 a 8 až 10 tým nie je dotknuté.

Podľa § 114 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. začatie reštrukturalizačného konania má tieto účinky:

a) dlžník je povinný obmedziť výkon svojej činnosti na bežné právne úkony; iné právne úkony dlžníka podliehajú súhlasu správcu, ktorý vypracoval posudok,

b) pre pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na majetok patriaci dlžníkovi; už začaté konania o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania sa prerušujú,

c) pre zabezpečenú pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno začať ani pokračovať vo výkone zabezpečovacieho práva na majetok patriaci dlžníkovi,

d) druhá zmluvná strana nemôže vypovedať zmluvu uzatvorenú s dlžníkom alebo od nej odstúpiť pre omeškania dlžníka s plnením, na ktoré druhej zmluvnej strane vznikol nárok pred začatím reštrukturalizačného konania; vypovedanie zmluvy alebo odstúpenie od zmluvy z tohto dôvodu je neúčinné,

e) zmluvné dojednania umožňujúce druhej zmluvnej strane vypovedať zmluvu uzatvorenú s dlžníkom alebo od nej odstúpiť z dôvodu reštrukturalizačného konania alebo konkurzného konania sú neúčinné,

f) pohľadávku, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, nemožno voči dlžníkovi započítať.

Podľa § 120 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

Podľa § 120 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou. Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia.

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom súdneho odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/79/2010-28 zo dňa 08.12.2010, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu, pričom najvyšší súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či vecne správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. K úplným a dostatočným dôvodom uvedeným v odôvodnení rozsudku krajského súdu, s ktorými sa najvyšší súd stotožňuje (§ 219 ods.1 a 2 O.s.p.), dodáva:

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa v tom, že daňovým subjektom je okrem daňovníka aj platiteľ dane. Platiteľ dane odvádza v súlade s § 5 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. správcovi dane daň vybranú od daňovníka alebo zrazenú daňovníkovi a za jej správnosť majetkovo zodpovedá. V prejednávanvej veci je to práve žalobca. Žalobca, ako platiteľ dane, bol povinný preddavky na daň zo závislej činnosti odvieť správcovi dane a nie zamestnanci žalobcu. Zamestnanci žalobcu nemôžu v danom momente ovplyvniť, či im predmetné preddavky zamestnávateľ zrazí a či ich odvedie alebo neodvedie správcovi dane. Povinnosťou platiteľa dane voči daňovníkovi je zrážky realizovať v správnej výške a voči správcovi dane odvieť ich na príslušný účet v termínoch ustanovených v daňovom zákone. Sankcie za porušenie týchto povinností znáša platiteľ dane, nie daňovník. Ak daňovník nesúhlasí s postupom platiteľa dane, môže svoju sťažnosť adresovať správcovi dane. Správca rozhodne z úradnej povinnosti a svoje rozhodnutie oznámi daňovníkovi aj platiteľovi.

Žalobca, ako platiteľ dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti preddavky na daň za I. štvrtrok 2007 v lehote splatnosti ani do podania hlásenia o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti za zdaňovacie obdobie 2007, t.j. do 28.03.2008 neodviedol. V čase, kedy došlo ku kompenzácii (oznámenie zo dňa 20.02.2009) nešlo už o preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti, ale o daňové nedoplatky, keďže uplynutím lehoty na podanie daňového hlásenia žalobcom za zdaňovacie obdobie roku 2007, t.j. dňa 28.03.2008 vznikla daňová povinnosť a nezaplatené preddavky nadobudli charakter nedoplatku na dani.

U žalobcu bola povolená reštrukturalizácia dňa 08.06.2007 na základe uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 2R/1/2007-182 zo dňa 01.06.2007 v súlade s § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z.z., uvedené uznesenie bolo zverejnené dňa 07.06.2007. Na účely

reštrukturalizácie je potrebné daňovú pohľadávku považovať za nezaplatenú sumu dane, pri ktorej daňová povinnosť vznikla podľa zákona č. 7/2005 Z.z. alebo podľa osobitného zákona. **O daňovej pohľadávke možno teda hovoriť až od podania daňového hlásenia za daň zo závislej činnosti svojich zamestnancov žalobcom za zdaňovacie obdobie roku 2007, t.j. dňa 28.03.2008.** Pri preddavku na daň nie je možné vychádzať z mesačných splatností preddavkov (pri mzde za mesiac február 2007 splatnej 31.03.2007 vznikla povinnosť odvieť preddavky dňa 01.04.2007 a pri mzde za mesiac marec 2007 splatnej 30.04.2007, povinnosť odvieť preddavky vznikla dňa 01.05.2007).

K námietke žalobcu týkajúcej sa nevytýčenia pojednávania prvostupňovým súdom v dôsledku nedoručenia vyjadrenia žalobcu zo dňa 15.10.2010, v ktorom žiadal vytýčiť pojednávanie, odvolací súd uvádza, že nešlo o takú vadu konania, ktorá by mala význam pri zisťovaní skutkových okolností prípadu a ktorá by sama o sebe znamenala nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci. V spise sa predmetné vyjadrenie nachádza len ako príloha k odvolaniu žalobcu, v priebehu konania pred prvostupňovým súdom nebolo súdu predmetné vyjadrenie doručené. Dôvodom zrušenia rozhodnutia prvostupňového súdu môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť a zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutia pre účastníka.

S poukazom na uvedené zistenia najvyšší súd podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/79/2010-28 zo dňa 08.12.2010 ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 03. mája 2011

JUDr. Ivan R u m a n a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková